

Fővárosi Ítéltábla
11.Gf.40.334/2016/7.

A Fővárosi Ítéltábla a **I. rendű felperes felszámolója** megbízásából eljáró **I. rendű felperes képviselője** által képviselt **I. rendű felperes neve** (I.rendű felperes címe) I. rendű, valamint a **II. rendű felperes felszámolója** megbízásából eljáró **II. rendű felperes képviselője** által képviselt a **II. rendű felperes neve** (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, a **alperesi képviselő** által képviselt **alperes régi neve** (alperes címe) alperes ellen finanszírozási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. február 22-én hozott 7.G.41.957/2009/19. számú ítélete ellen az I. rendű felperes által 22. sorszám alatt, valamint az alperes által 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - a 2016. október 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű felperes és alperes vonatkozásában meghozott rendelkezését részben megváltoztatja, és

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperes részére 192.692.649 (egyszázkilencvenkétfélmillió-hatszázkilencvenkétezer-hatszáznegyvenkilenc) forint tőkeösszeg, valamint ebből 17.352.649 (tizenhétmillió-háromszázötvenkettőezer-hatszáznegyvenkilenc) forint összeg után 2009. szeptember 1. napjától és 175.340.000 (százhetvenötmillió-háromszáznegyvenezer) forint összeg után 2009. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

Kötelezi az ítéltábla az alperest, hogy fizessen meg a II. rendű felperes részére 15 napon belül 1.900.000 (egymillió-kilencszázezer) forint első- és másodfokú perköltséget; kötelezi a II. rendű felperest fizessen meg a Magyar Állam javára külön felhívásra 1.480.000 (egymillió-négyszáznyolcvanezer) forint első- és másodfokú eljárási illetéket, az alperes teljes személyes illetékmentessége folytán 2.220.000 (kétfélmillió-kétszázhuszezer) forint első- és másodfokú eljárási illetéket az állam visel.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A jelen ügyben irányadó tényállás szerint **...Önkormányzat** 2006. október 31. napján jogutód nélkül megszüntette az egészségügyi szolgáltatási feladatokat addig ellátó **kórház neve** elnevezésű költségvetési intézményét azzal, hogy feladatait 2006. november 1. napjától a **I. rendű felperes** (I. rendű felperes) egyszemélyes tulajdonában álló **II. rendű felperes** (II. rendű felperes) látja el.

A II. rendű felperes az általa ellátandó egészségügyi szolgáltatási feladatok költségeinek biztosítására 2006. október 31. napján finanszírozási szerződést kötött az **alperes régi neve** (alperes) jogelődjével, amelyben - egyebek mellett - rögzítésre került, hogy a finanszírozás „a társadalombiztosítás pénzügyi alapjai 1998. évi költségvetéséről” szóló 1997. évi CLIII. törvény, „az egészségügyről” szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.), „a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól” szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (Ebtv.), valamint a „egészségügyi szolgáltatások egészségbiztosítási alaphól történő finanszírozásának részletes szabályairól” szóló 43/1999. (III. 3.) Kormány rendelet (Kormány rendelet) rendelkezései szerint történik.

A II. rendű felperes - 2009. július 17. napján kezdeményezett felszámolási eljárásban 2009. július 23-i kezdő időponttal felszámolás hatálya alá került.

...Önkormányzat a II. rendű felperessel kötött egészségügyi szolgáltatási szerződést 2009. július 31. napján azonnali hatállyal felmondta, és erre tekintettel ugyanezen időpontban megszűnt az alperes jogelődje és a II. rendű felperes között létrejött finanszírozási szerződés is.

A finanszírozási szerződés megszűnését követően az alperes jogelődje 2006. november 1. és 2009. július 31. közötti időszakra célellenőrzést folytatott le az adós gazdálkodó szervezetnél, az **E.A.**-ból finanszírozott ellátásokra vonatkozóan. Az ellenőrzés lezárását követően 2010 júliusában felvett jegyzőkönyvben azt állapította meg, hogy a II. rendű felperes az Ebtv. 35. §-ának (6) bekezdése alapján 1.248.601.307 forintot köteles a finanszírozónak visszafizetni, figyelemmel arra, hogy ezt az összeget az adós gazdálkodó szervezet nem a finanszírozási szerződésben meghatározott egészségügyi szolgáltatásokra használta fel. Az alperes jogelődje 2010. július 23-án az 1.248.601.307 forint követelésének, majd 2011. március 29. napján további 13.375.238 forint összegű követelésének nyilvántartásba vételét kérte a II. rendű felperes felszámolójától. Az alperes e követelései vitatott hitelezői igényként elbírálás alá kerültek a felszámolást elrendelő bíróság előtt. Ugyanakkor az alperes a felszámolás hatálya alatt álló II. rendű felperesnek a 2009. május, június, július hónapokra a finanszírozási díjat nem fizette ki.

A felperesek 2009. november 17. napján pert indítottak az alperes ellen, az I. rendű felperes a módosított keresetében 1.140.998.100 forint tőke, valamint ennek járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A II. rendű felperes a módosított keresetében 503.321.200 forint tőke, ebből 165.515.000 forint után 2009. augusztus 1-től, 162.466.200 forint után 2009. szeptember 1-től, 175.340.000 forint után 2009. október 1-től a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte marasztalni az alperest. A II. rendű felperes a keresetét a Kormány rendelet 6/C. § (2) bekezdésére alapította és a 2009. május-június-július hónapra eső finanszírozási díj jogcímén terjesztette elő.

Az alperes elsődlegesen a kereset elutasítását kérte, mert álláspontja szerint a finanszírozási díj követelés nem alapos, az elszámolást a felperesek nem megfelelően végezték el, mivel az elszámolást ugyanúgy kell elvégezni, ahogyan a felperesek és a finanszírozó közötti jogviszony kezdetekor történt és mivel a jogviszony kezdetekor a jogelődnek járó finanszírozási díjat a felperesek kapták meg, a jogviszony megszűnésekor az utolsó három hónapra járó díjat szintén a

jogutódjuk felé kell kifizetni. Másodlagosan elszámolást kért az alperes a finanszírozási díj és a teljesítmény figyelembevételével. Harmadlagosan beszámítási kifogást terjesztett elő, a II. rendű felperes követelésébe kérte beszámítani a felszámoló által elismert és nyilvántartásba vett 34.877.794 forint „előleghátralék” megjelölésű hitelezői követelését, valamint a vitatott hitelezői igényként elbírálás alatt álló 1.248.601.307 + 13.375.238 forint összegű követeléseit.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperesnek 934.801.139 forintot és járulékait, a II. rendű felperesnek pedig 468.443.406 forint főkövetelést, valamint ebből 130.637.206 forint után 2009. augusztus 1. napjától; 162.466.200 forint után 2009. szeptember 1. napjától és 175.340.000 forint után 2009. október 1. napjától a kifizetés napjáig, de legfeljebb a felszámolási zárómérleg elkészítésének napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította.

Kötelezte a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek *egyetemlegesen* 16.312.800 forint perköltséget. Rendelkezett a le nem rótt kereseti illeték viseléséről is.

A II. rendű felperes keresetével kapcsolatban megállapította, hogy a peres felek jogvitáját a szerződés megszűnéskori elszámolás képezte. Tényként rögzítette, hogy a II. rendű felperes teljesítményen alapuló finanszírozási szerződést kötött az alperessel és a finanszírozási szerződés az egészségügyi szolgáltatásért felelős szerv felmondásának következtében szűnt meg, a II. rendű felperes alperessel szembeni követelése nem került átruházásra. Erre figyelemmel megállapította, hogy a II. rendű felperes a Kormány rendelet 6/C. §. (2) bekezdés a) pontja szerint tarthat igényt a díjazásra.

Vizsgálta a bíróság, hogy a II. rendű felperes jogalap nélkül gazdagodna-e az utolsó három hónap finanszírozási díjával. E körben megállapította, hogy e három hónapban a szolgáltatást a II. rendű felperes elvégezte. Ugyanakkor a jogviszony kezdetén a korábbi szolgáltató által elvégzett utolsó három hónapi szolgáltatás díjának utalására a korábbi egészségügyi szolgáltatóval és az egészségügyi szolgáltatásért felelős szervvel kötött megállapodás alapján került sor annak fejében, hogy a II. rendű felperes a korábbi egészségügyi szolgáltatónak az utolsó három hónapra eső kötelezettségeit is átvállalta. Mindezek alapján jogszerűnek ítélte a II. r. felperes 2009. május-június-július hónapokban nyújtott teljesítménye után - a kereset szerinti - 503.321.200 forint finanszírozási díj-igényt.

Az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogását azonban csak részben alaposnak, és csupán a II. rendű felperes felszámolója által elismert 34.877.794 forint összeget számította be a II. rendű felperes követelésébe a Cstv. 38. §. (3) bekezdése alapján. Ezt meghaladóan az alperes beszámítási kifogását elutasította, kifejtve, hogy a fenti csődtörvényi rendelkezés szerint csak a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelés számítható be a felszámolás alatt álló fél követelésébe, az alperes által beszámítani kért követelés azonban a felszámolás kezdő időpontjában nem létezett.

Az ítélet ellen az I. rendű felperes, valamint az alperes élt fellebbezéssel.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen a kereset elutasítását kérte, másodlagosan mindkét felperes kereseti követelésébe kérte beszámítani a pénzügyi ellenőrzés szerint jogalap nélkül felvett összeget, [a II. rendű felperes esetén 1.252.909.044 forintot és annak kamatát] mely követelés vitatott hitelezői igényként elbírálás alatt állt a Fővárosi Bíróság előtt. Az alperes kérte felfüggeszteni mindkét felperes vonatkozásában az alperes által beszámítani kívánt, de a felperesek felszámolója által vitatott hitelezői igény elbírálásáig a peres eljárást. Előadta, hogy ha a

felszámolási eljárás keretében indult vitás hitelezői igény elbírálása során a bíróság az alperes kérelmének helyt ad, a Cstv. 38. § (3) bekezdése szerint csak jelen másodfokú eljárásban van lehetősége a követelésének érvényesítésére.

A Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.233/2011/4. számú végzésével a per tárgyalását a Fővárosi Bíróság ..., valamint a ... számú, vitatott hitelezői igény elbírálására irányuló eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette.

Határozatának indokolása szerint az alperes céllenőrzés során megállapított követelései - amennyiben azok jogalapja ésösszagszerűsége igazolást nyer, és a vitatott hitelezői igény elbírálása során az alperes javára szóló döntés születik - a felperesek követelésébe beszámíthatóak, mivel azok kártérítés jogcímű követelések. Vizsgálta, hogy a követelések a felszámolás kezdő időpontjában fennálltak-e. E körben rögzítette, hogy a Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Amennyiben a felperesek a felek közötti szerződésben foglaltakat megsértve jogosulatlanul, nem egészségügyi szolgáltatás finanszírozására igényeltek különböző összegeket, szerződésszegést követtek el, és ezen összegek felperesek részére történő átutalással az alperes kára bekövetkezett. A többletfinanszírozási díj visszafizetése iránti igény nem azzal keletkezett, hogy arról az alperes tudomást szerzett a céllenőrzés során, hanem azzal a ténnyel, hogy a szolgáltatónak több finanszírozási díj lett átutalva, mert egyes egészségbiztosítási szolgáltatásokat nem végzett el, illetve nem megfelelően könyvelt.

Az ítéltábla megállapította azt is, hogy az alperes által érvényesített igény valójában az **E.A.** követelése, melynek kezelői 2011. január 1. előtt a megyei regionális egészségbiztosítási pénztárak voltak, ezt követően pedig az **alperes régi neve** lett. A követelés érvényesíthetősége tárgyában csupán eljárás jogi jogutódlás következett be a törvény rendelkezése folytán. Az egészségügyi szolgáltatások finanszírozása korábban és jelenleg is az **E.A.**-ból történt, illetve történik, a visszafizetési kötelezettséget is az **E.A.** számlájára kell teljesíteni.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a perbeni jogvita valójában elszámolási vita - ahogy arra az elsőfokú bíróság is rámutatott - , melynek során fel kell tární az egyes hónapok teljesítménye után járó, és még ki nem fizetett finanszírozási díjak összegét is, valamint az alperes által nyújtott finanszírozási előleg visszafizetésének elmaradásából eredő igényeket, és a finanszírozó kárigényeit is.

A Fővárosi Ítéltábla felhívására a felek bejelentették, hogy az I. rendű felperes felszámolásában az alperes vitatott hitelezői igénye még jogerősen nem nyert elbírálást, azonban a II. rendű alperes felszámolásában az alperesi vitatott hitelezői igény jogerősen elbírálást nyert, a Fővárosi Ítéltábla ... számú végzésével jogerőre emelkedett a Fővárosi Törvényszék ... számú végzése. A II. rendű felperes csatolta a vitatott hitelezői igényt elbíráló határozatokat.

A II. rendű felperes felszámolója által vitatott alperesi 1.248.601.307 forint összegű hitelezői igény az alábbiak szerint került jogerős elbírálásra: A bíróság megállapította, hogy az alperes 262.292.469 forint összeget megalapozottan követel a II. rendű felperestől az Ebtv. 35. § (6) bekezdése alapján. Ezen túlmenően - a jogerős bírósági határozatok ismeretében - a felszámoló az elsőfokú bíróság előtt még elbírálás alatt álló 13.375.238 forint hitelezői igényt elismert, nyilvántartásba vett. [Ezért az elsőfokú bíróság e vitatott hitelezői igény elbírálására irányuló eljárást megszüntette.]

A vitatott hitelezői igény elbírálása során az elsőfokú eljárásban beszerzett szakértői vélemény alapján a bíróság megállapította, hogy a II. rendű felperes nem tett eleget az Ebtv. 35-36. §-aiban írt kötelezettségének, az egészségügyi finanszírozás keretében kapott összegeket és az azok terhére elszámolt kiadásait nem elkülönítetten kezelte, ezért az alperes követelése összegének megállapítása során - egyéb lehetőség hiányában - jogszerűen alkalmazta az ún. arányosítás módszerét [az adós összes bevételén belül az E.A.ból származó bevételek aránya megegyezik az összes kiadáson belül az E.A. terhére elszámolható kiadások arányával].

A felek között nem volt vitás, hogy a vizsgált időszakban az adósnak az E.A.ból származó bevétele 6.438.800.117 forint volt. A vita tárgyát az képezte, hogy II. rendű felperes összes bevételének meghatározása során az alapító I. rendű felperestől kapott hitelek, valamint a törzstőke összegét figyelembe kell-e venni. Mind az első-, mind a másodfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az I. rendű felperes által a II. rendű felperes részére ténylegesen átutalt összegeket a II. rendű felperes köteles megtéríteni az I. rendű felperes részére, tehát az adós összes bevétele között nem lehet figyelembe venni ezt az összeget.

Ily módon megállapítható volt, hogy a vizsgált időszakban az adós összes bevételének 89,26%-a az E.A.tól származott. Ennek alapján az alperes követelése 262.294.469 forint összegben megalapozott.

A II. rendű felperes felszámolója a korábban bejelentett 34.890.494 forint + 98.396 forint hitelezői követelésen túlmenően a megítélt 262.294.469 forint összegű alperesi hitelezői igényt + 13.375.238 forint hitelezői igényt (összesen 275.639.661 forintot) elismert és határidőn túli követelésként nyilvántartásba vett. Ily módon a II. rendű felperes felszámolásában az alperes nyilvántartásba vett hitelezői igénye mindösszesen 310.628.501 forint. A II. rendű felperes elleni felszámolásban az alperesnek már felszámoló által vitatottként nyilvántartott hitelezői követelése nincs.

A II. rendű felperes felszámolásában bejelentett vitatott hitelezői igény jogerős elbírálására tekintettel az ítélet tábla a 11.Gf.40.233/2011. szám alatt indult másodfokú eljárást a II. rendű felperes és alperes között folytatni rendelte, és erről az I. rendű felperest értesítette.

Az alperes fellebbezését az alábbiak szerint tartotta fenn:

Elsődlegesen a korábbi fellebbezését fenntartva kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperesi kereset teljes elutasítását, továbbá a II. rendű felperest perköltségben marasztalni.

Másodlagosan kérte a 503.321.200 forint összegű II. rendű felperesi követelésbe beszámítani a felszámoló által elfogadott összesen 310.628.501 forint összegű alperesi követelést, ily módon 192.692.649 forint tőke és kamatai feletti követelést kérte elutasítani; a 310.628.501 forint beszámítását úgy kérte, hogy az először az időben első, majd második havi követelést szüntesse meg. Csatolta a felszámoló 2016. augusztus 1. napján kelt „hitelezői igény besorolás módosítása” tárgyú felszámolói levelet, melynek értelmében határidőn belül bejelentett hitelezői igényként 34.988.890 forint, határidőn túl bejelentett hitelezői igényként 275.639.661 forint összegű hitelezői igényt tart nyilván az alperes javára.

A II. rendű felperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy nincs olyan - Kormányrendelet szerinti - megállapodás, aminek alapján az alperes jogosult lenne a felperest megillető - a 2009. május,

június, július hónapra járó - díjazást más részére folyósítani, a II. rendű felperes a finanszírozási díj-igényéről nem mondott le.

A beszámítással kapcsolatos másodlagos fellebbezési kérelem teljesítését nem ellenezte oly módon, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét az ítéletábra „részben változtassa meg azzal, hogy az alperes - az elsőfokú bíróság által helyes jogalapon és összszerszerűségében megítélt II. rendű felperesi követelésbe - a felszámoló által nyilvántartásba vett 310.628.551 forint hitelezői igényt beszámítson". Kérte, hogy a beszámítás során először a költségek, a kamatok összegébe elszámolni az alperes követelését.

Kérte, hogy a javára megítélendő kamat mértékét a Ptk. 301/A.§ (2) bekezdésében meghatározott mértékben állapítsa meg az ítéletábra.

Az alperes - II. rendű felperes javára való marasztalással kapcsolatos - fellebbezése az alábbiak szerint nagyobb részt alapos.

I.

Az egészségügyi szolgáltatások **E.A.**ból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III. 3.) Kormányrendelet 6/C. § (2) bekezdés a) pontja szerint az egészségügyi szolgáltató vagy annak önálló szervezeti egysége teljesítményen alapuló finanszírozási szerződésének megszüntetését követően végső elszámoláskor a szolgáltató, amennyiben az adott szolgáltatás tekintetében kizárólag teljesítményen alapuló finanszírozásban részesült, minden jelentett és elszámolható teljesítmény után a teljesítéskor hatályos jogszabályokban meghatározott elszámolási szabályok szerinti díjazásra jogosult.

Az (5) bekezdés értelmében, ha a finanszírozási szerződés azért szűnt meg, mert az egészségügyi közszolgáltatásért felelős szerv ellátási kötelezettségének átruházásáról más egészségügyi közszolgáltatásért felelős szervvel megállapodott, vagy az ellátási kötelezettsége körébe tartozó közszolgáltatások nyújtására más egészségügyi szolgáltatóval egészségügyi ellátási szerződést kötött, akkor a finanszírozási szerződés megszűnését megelőzően nyújtott és elszámolható teljesítmények után járó díjat az **alperes** a megállapodó, illetve a szerződő felek erre vonatkozó külön megállapodása szerint utalványozza.

Az ítéletábra maradéktalanul egyetért az elsőfokú bírósággal a II. rendű felperes keresetének megalapozottsága kérdésében. A felek között az elszámolási problémát elsősorban az okozta, hogy az alperes 3 hónapi eltolódással utólag finanszírozta a II. rendű felperes tevékenységét, így alakult ki az a vita, hogy kit illet meg a 2009. május-június- július hónapokra járó finanszírozási díj, a ténylegesen teljesítő II. rendű felperest vagy az új egészségügyi szolgáltatót.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a II. rendű felperes teljesítmény arányosan követelte díját. A tevékenysége első három hónapjában átvállalta az őt megelőző szolgáltató kötelezettségét is, de a szolgáltatói jogviszonyának megszűnésekor az utolsó három hónap díjáról ő nem mondott le.

Az ítéletábra álláspontja szerint alaptalan az az alperesi védekezés, hogy a II. rendű felperes összességében több havi finanszírozási díjat nem kaphat, mint ahány hónapra szerződési viszonyban állt az alperessel. A kötelező egészségbiztosítási ellátásról szóló 1997. évi LXXXIII. törvény 34. § (2) bekezdésének rendelkezése, mely kimondja, hogy „az egészségügyi szolgáltató legfeljebb annyi havi finanszírozásra lehet jogosult, ahány hónapig a hatályos szerződése alapján szolgáltatást nyújtott", ebben a jogvitában nem alkalmazható, mert ez a módosított rendelkezés csak a felek jogviszonyának megszűnését követően, 2010. január 1-jén lépett hatályba.

Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az alkalmazandó jogszabályt úgy kell értelmezni, hogy az alperes kizárólag az új szolgáltató részére utalhatja az utolsó három hónap díját. Az utólagos finanszírozás fogalmi eleme, hogy az adott finanszírozási hónapban teljesítményt nyújtó szolgáltatónak kell teljesíteni. A jelen jogvitára alkalmazandó jogszabály csupán lehetőséget ad, hogy a régi és az új szolgáltató megállapodjon, és e megállapodás jogosítja fel és egyben kötelezi az alperest a ténylegesen teljesítő szolgáltató mellőzésére. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek ilyen szerződés létrejöttét nem is állították, ezért a II. rendű felperest megillette az utólagos finanszírozási díj.

Erre figyelemmel a Fővárosi ítélet a II. rendű felperes javára szóló rendelkezését megalapozottnak találta.

II.

A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény - a felperesek finanszírozási szerződéseik keltének időpontjában hatályos rendelkezései figyelembe vételével - 35. § (1) bekezdésében kimondja, hogy az egészségügyi szolgáltató a finanszírozás keretében kapott összeget más pénzeszközeitől elkülönítetten kezeli. A (6) bekezdés úgy rendelkezik: ha az (1) bekezdés szerinti egészségügyi szolgáltató, illetőleg a (3) bekezdésben szabályozott helyi önkormányzat a finanszírozási szerződés alapján az E.A.-ból kapott összeget nem a finanszírozási szerződésben meghatározott egészségügyi szolgáltatásokra használja fel, köteles a kapott összeget - a szerződésszegés eseteire kikötött egyéb jogkövetkezmények mellett - az E.A. számára megtéríteni. A fenti törvényhely (9) bekezdése kimondja: Az **alperes**, illetve a MEP az (1)-(7) bekezdésekben foglalt ellenőrzések során a 30. § és a 31-33/A. §-ok szerinti szerződések alapján, mint szerződő fél jár el. A törvény 37. § (1) bekezdése sorolja fel, hogy az egészségügyi szolgáltató mely ellátások finanszírozására kifizetett összeget kötelesek az E.A.-nak megtéríteni illetőleg visszatéríteni. A fenti törvényhely (1) és (8) bekezdés, illetőleg a 31. § (5) bekezdése és a 35. § (6) bekezdése szerinti megtérítési, illetve visszatérítési kötelezettség a jogalap nélkül igénybe vett finanszírozást követő két éven belül a finanszírozás elszámolása során is érvényesíthető. A törvény (10) bekezdése szerint a visszafizetendő összeg után a jegybanki alapkamat kétszeresét kell fizetni.

A Kormányrendelet 6/A. § (6) bekezdés értelmében, ha a finanszírozó ellenőrzése során megállapítja, hogy a szolgáltató a finanszírozási előleget nem a kérelemben megjelölt célra használta fel, az előlegnek még fennmaradt részét az egészségügyi intézmény részére járó finanszírozási összegből az Eb. tv. rendelkezése szerint számított kamatokkal együtt levonja. A 6/B. § (1) bekezdése pedig úgy szól: Amennyiben a finanszírozó ellenőrzése során megállapítja, hogy a szolgáltató az adott teljesítményt magasabb összeg finanszírozására jogosító jogcímen jelentette, akkor a szolgáltató az elszámolt, valamint a ténylegesen elvégzett és megfelelően dokumentált szolgáltatás finanszírozási értéke közötti különbözetet köteles megtéríteni az Eb. tv. 37. §-a (8) bekezdése szerint számított kamat összegével együtt.

Az ítélet a továbbiakban is fenntartja a 11.Gf.40.233/2011/4. számú végzésében kifejtett álláspontját, mely szerint az alperes kártérítési követelése a jogosulatlan összegek átutalásával esedékessé váltak. Ezeknek az átutalásoknak a pontos időpontja ismeretének hiányában figyelembe vette a Cstv. 35. § (1) bekezdését, mely szerint a felszámolás kezdő időpontjában a gazdálkodó szervezet valamennyi tartozása lejárttá (esedékessé) válik. Ebből következően az alperes beszámítandó követelése - a II. rendű felperes felszámolására tekintettel - legkésőbb a felszámolás kezdő napján, 2009. július 23. napján esedékessé vált és a Fővárosi Ítélet a számú végzésével jogerőre emelkedett Fővárosi Törvényszék számú végzése, valamint a felszámoló által elismert és nyilvántartásba vett összeg figyelembe vételével az alperest megillető hitelezői igény 310.628.551 forint.

Ezen összeg a II. rendű felperes követelésébe beszámítható oly módon, hogy az a 2009. augusztus 1-én lejárt 165.515.000 forint összegű finanszírozási díjat teljes mértékben, a 2009. szeptember 1-én lejárt 162.466.200 forint összegű finanszírozási díjat nagyobb részében elenyésztí, fennmarad az utóbbiból 17.352.649 forint összegű felperesi követelés, valamint a 2009. október 1-ei esedékességű 175.340.000 forint összegű finanszírozási díj jogcímű felperesi követelés. E számítás alapján az ítélet az elsőfokú ítéletet e részében megváltoztatta a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján, és 192.692.649 forint tőke [503.321.200-310.628.501 forint különbözete] és a fennmaradó részösszegek után azok lejáratától számított, a jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest.

A II. rendű felperes az elsőfokú bíróság ítélete ellen sem fellebbezést, sem csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő, ezért az ítélet az alperes javára megítélt kamat mértékét nem emelhette meg, mivel a Pp. 253. § (3) bekezdés szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között (247. §) változtathatja meg.

III.

A II. rendű felperes követelése az alperessel szemben nagyobb részt (60%) alapos.

Az alperes II. rendű felperes javára való marasztalással kapcsolatos fellebbezése szintén részben alapos volt, ezért az ítélet az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, ennek eredményeként a perköltség viselése is megváltozott a Pp. 78.§ (1) bekezdése értelmében:

A kereseti illeték a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán csupán feljegyzésre került 2.700.000 forint összegben (eredetileg három fizetési meghagyással három eljárást indított a II. rendű felperes, melyeket perré alakulásukat követően a bíróság egyesített). Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán a fellebbezési eljárás illeték 2.500.000 forint összegben szintén feljegyzésre került, azonban az alperes az ítélet mindkét felperes javára szóló rendelkezései ellen fellebbezéssel élt, ezért - a fellebbezett marasztalási összegekre figyelemmel - az ítélet az II. rendű felperessel kapcsolatos fellebbezési illetéket jelen részítéletben 1.000.000 forintban vette figyelembe, így a jelen eljárásban figyelembe vett összes illeték 3.700.000 forint.

A Pp. 253. § (3) bekezdés szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről.

A felek pernyertessége 40%-60% a II. rendű felperes javára, ezért a [3.700.000 forint 40%-a] 1.480.000 forint illeték megfizetésére köteles a II. rendű felperes, míg az alperes teljes személyes költségmentessége folytán a [3.700.000 forint 60%-át] 2.220.000 forint illetéket a 6/1986. (VI. 22.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Az eljárás során mindkét fél oldalán felmerült jogi képviselettel kapcsolatos költség. A II. rendű felperes részére - az alperes terhére - az első- és másodfokú ügyvédi munkadíjat a Fővárosi Ítélet az alperes kereset mértékéhez igazodóan (a 32/2003. (VIII.22.) IM. Rendelet 3. § (1),(2) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján, de a felperes részleges pernyertességét figyelembe véve határozta meg - áfát is tartalmazóan - 1 900.000 forint összegben.

Budapest, 2016. október 5.

. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
előadó bíró

Spiebelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Fővárosi Ítéltábla
11.Gf.40.375/2018/5.

A Fővárosi Ítéltábla a **I. rendű felperes felszámolója** felszámoló megbízásából eljáró **I. r. felperesi képviselő** által képviselt **I. rendű felperes neve** (I.rendű felperes címe) I. rendű felperesnek,
alperesi képviselő által képviselt alperes neve(alperes címe; névváltozás előtt: **alperes régi neve**)
alperes ellen,
finanszírozási díj megfizetése iránt indított perében,
a Fővárosi Bíróság (jelenlegi nevén: Fővárosi Törvényszék) 2011. február 22-én hozott 7.G.41.957/2009/19. számú ítélete ellen az I. rendű felperes által 22. sorszám alatt, valamint az alperes által 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - a 2018. november 7. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az I. rendű felperes és alperes vonatkozásában meghozott keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyja;

az alperest marasztaló rendelkezést megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a I. rendű felperes részére 234.414.684 (kétszázharmincnégymillió-négyszáztizennégyezer-hatszáznyolcvannégy) forint tőkeösszeg, valamint ezen összeg után 2009. október 1. napjától a kifizetés, de legfeljebb a felszámolási zárómérleg elkészítésének napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt mértékű késedelmi kamatot, ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Kötelezi az ítéltábla az I. rendű felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 3.900.000 (hárommillió-kilencszázezer) forint első- és másodfokú perköltséget; kötelezi az I. rendű felperest fizessen meg a Magyar Állam javára külön felhívásra 5.360.000 (ötmillió-háromszázhatvanezer) forint első- és másodfokú eljárási illetéket, az alperes teljes személyes illetékmentessége folytán 1.340.000 (egymillió-háromszáznegyvenezer) forint első- és másodfokú eljárási illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az irányadó tényállás szerint **...Önkormányzat** 2006. október 31. napján jogutód nélkül megszüntette az egészségügyi szolgáltatási feladatokat addig ellátó **kórház neve** elnevezésű költségvetési intézményét azzal, hogy feladatait 2006. november 1. napjától a **I. rendű felperes** (I. rendű felperes) egyszemélyes tulajdonában álló **II. rendű felperes** (II. rendű felperes) látja el.

Az I. rendű felperes az általa ellátandó egészségügyi szolgáltatási feladatok költségeinek biztosítására 2006. október 31. napján finanszírozási szerződést kötött az alperes jogelődjével, amelyben - egyebek mellett - rögzítésre került, hogy a finanszírozás „a társadalombiztosítás pénzügyi alapjai 1998. évi költségvetéséről” szóló 1997. évi CLIII. törvény, „az egészségügyről” szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.), „a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól” szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (Ebtv.), valamint a „egészségügyi szolgáltatások egészségbiztosítási alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól” szóló 43/1999. (III. 3.) Kormány rendelet (Kormány rendelet) rendelkezései szerint történik.

Az I. rendű felperes 2009. július 23-i kezdő időponttal felszámolás hatálya alá került.

...Önkormányzat az I. rendű felperessel kötött egészségügyi szolgáltatási szerződést 2009. július 31. napján azonnali hatállyal felmondta, és erre tekintettel ugyanezen időpontban megszűnt az alperes jogelődje és az I. rendű felperes között létrejött finanszírozási szerződés is.

A finanszírozási szerződés megszűnését követően az alperes jogelődje 2008. november 1. és 2009. július 31. közötti időszakra céllenőrzést folytatott le az adós gazdálkodó szervezetnél, az **E.A.**-ból finanszírozott ellátásokra vonatkozóan. Az ellenőrzés lezárását követően 2010 júliusában azt állapította meg, hogy a I. rendű felperes 1.511.633.712 forintot köteles a finanszírozónak visszafizetni, mivel ezt az összeget az adós gazdálkodó szervezet nem a finanszírozási szerződésben meghatározott egészségügyi szolgáltatásokra használta fel. Az alperes jogelődje 2010. július 16-án a

fenti követelésének nyilvántartásba vételét kérte az I. rendű felperes felszámolójától. Az alperes e követelései vitatott hitelezői igényként elbírálás alá kerültek a felszámolást elrendelő bíróság előtt.

Az alperes jogelődje 2009. április 7-én kötött szerződés alapján működési előleget nyújtott az I. rendű felperes részére 164.198.500 forint összegben és ugyanezen a napon az I. rendű felperes készfizető kezességét vállalt az általa működtetett II. rendű felperes által felvett 95.000.000 forint működési előleg visszafizetéséért, valamint szintén általa működtetett **1. társaság** által felvett 95.000.000 forint működési előleg visszafizetéséért.

Az alperes 2009. augusztus 5-én 474.827.600 forint finanszírozási összeget állapított meg I. rendű felperes 2009. május havi teljesítménye után, melyet csökkentett 176.015.900 forint működési előleg tartozással, így az I. rendű felperes működési előleg tartozása megszűnt.

Az alperes a felszámolás hatálya alatt álló I. rendű felperesnek a 2009. június, július hónapokra a finanszírozási díjat nem fizette ki, május hónapra csak részbeni fizetést teljesített.

A felperesek 2009. november 17. napján pert indítottak az alperes ellen, az I. rendű felperes a módosított keresetében 1.140.998.100 forint tőke megfizetésére kérte kötelezni az alperest, kérte továbbá 176.015.000 forint után 2009. szeptember 5-től, 448.967.800 forint után 2009. szeptember 1-től, 516.015.300 forint után 2009. október 1-től a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére marasztalni az alperest. Az I. rendű felperes a keresetét a Cstv. 4.§-ra, 38.§ (3) bekezdésére, valamint a Kormány rendelet 6/C. § (2) bekezdésére alapította és a 2009. május-június-július hónapra eső finanszírozási díj jogcímén terjesztette elő.

Az alperes elsődlegesen a kereset elutasítását kérte, mert álláspontja szerint az elszámolást a felperesek nem megfelelően végezték el, a jogviszony megszűnésekor az utolsó három hónapra járó díjat nem a felperesek, hanem a jogutódjuk részére kell kifizetni.

Másodlagosan elszámolást kért az alperes a finanszírozási díj és a teljesítmény figyelembevételével. Harmadlagosan beszámítási kifogást terjesztett elő: az I. rendű felperes követelésébe kérte beszámítani a felszámoló által elismert és nyilvántartásba vett 30.181.968 forint „előleghátralék” megjelölésű hitelezői követelését, valamint a vitatott hitelezői igényként elbírálás alatt álló követeléseit.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperesnek 934.801.139 forintot, valamint 418.785.839 forint után 2009. szeptember 1-től, 516.015.300 forint után 2009. október 1-től a kifizetés napjáig, de legkésőbb a felszámolási zárómérleg elkészítésének napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot; a II. rendű felperesnek pedig 468.443.406 forint főkövetelést és járulékait. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította.

Kötelezte a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek egyetemlegesen 16.312.800 forint perköltséget. Rendelkezett a le nem rótt kereseti illeték viseléséről is.

Az I. rendű felperes keresetével kapcsolatban megállapította, hogy a peres felek jogvitáját a szerződés megszűnésekor elszámolás képezte. Tényként rögzítette, hogy a felperesek teljesítményen alapuló finanszírozási szerződést kötöttek az alperessel és a finanszírozási szerződés az egészségügyi szolgáltatásért felelős szerv felmondásának következtében szűnt meg, a felperesek alperessel szembeni követelése nem került átruházásra. Erre figyelemmel megállapította, hogy az I. rendű felperes a Kormány rendelet 6/C. § (2) bekezdés a) pontja szerint tarthat igényt a díjazásra.

Vizsgálta a bíróság, hogy az I. rendű felperes jogalap nélkül gazdagodna-e az utolsó három hónap finanszírozási díjával. E körben megállapította, hogy e három hónapban a szolgáltatást az I. rendű felperes elvégezte. Mindezek alapján jogszerűnek ítélte az I.r. felperes 2009. június- július hónapokban nyújtott teljesítménye után - a kereset szerinti - 964.983.100 forint finanszírozási díj-igényt. A 2009 május hónapra igényelt 176.015.000 forint összegű követelést alaptalannak találta. Az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogását azonban csak részben találta alaposnak, és csupán az I. rendű felperes felszámolója által elismert 30.181.968 forint összeget számította be az I. rendű felperes követelésébe a Cstv. 38. § (3) bekezdése alapján. Ezt meghaladóan az alperes beszámítási kifogását elutasította, kifejtve, hogy a Cstv. fenti rendelkezése szerint csak a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelés számítható be a felszámolás alatt álló fél követelésébe, az alperes által beszámítani kért követelés azonban a felszámolás kezdő időpontjában nem létezett.

Az ítélet ellen az I. rendű felperes, valamint az alperes élt fellebbezéssel.

Az I. rendű felperes az ítélet részbeni megváltoztatásával kérte az elutasított 176.015.800 forint összegű működési költség-előleg megfizetésére is kötelezni az alperest. Nem vitatta, hogy e költség-előleg egy későbbi teljesítést finanszírozott, és azt sem, hogy a szerződés megszűnésekor el kellett számolni, azonban az elszámolás eredményekénti követelés szerinte csak a felszámolásban lett volna érvényesíthető hitelezői igényként.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen a kereset elutasítását kérte, másodlagosan mindkét felperes kereseti követelésébe kérte beszámítani a pénzügyi ellenőrzés szerint jogalap nélkül felvett összeget, [az I. rendű felperes esetén 692.288.226 forintot és annak kamatát] mely követelés ekkor vitatott hitelezői igényként elbírálás alatt állt a Fővárosi Bíróság előtt.

A Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.233/2011/4. számú végzésével a per tárgyalását a Fővárosi Bíróság ..., valamint a ... számú, vitatott hitelezői igény elbírálására irányuló eljárások jogerős befejezéséig felfüggesztette.

Határozatának indokolása szerint az alperes célellenőrzés során megállapított követelései - amennyiben azok jogalapja és összegaszerősége igazolást nyer, és a vitatott hitelezői igény elbírálása során az alperes javára szóló döntés születik - a felperesek követelésébe beszámíthatóak, mivel azok kártérítés jogcímű követelések. Vizsgálta, hogy a követelések a felszámolás kezdő időpontjában fennálltak-e. E körben rögzítette, hogy a Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Amennyiben a felperesek a felek közötti szerződésben foglaltakat megsértve jogosulatlanul, nem egészségügyi szolgáltatás finanszírozására igényeltek különböző összegeket, szerződésszegést követtek el, és ezen összegek felperesek részére történő átutalással az alperes kára bekövetkezett. A többletfinanszírozási díj visszafizetése iránti igény nem azzal keletkezett, hogy arról az alperes tudomást szerzett a célellenőrzés során, hanem azzal a ténnyel, hogy a szolgáltatónak több finanszírozási díj lett átutalva, mert egyes egészségbiztosítási szolgáltatásokat nem végzett el, illetve nem megfelelően könyvelt.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a perbeni jogvita valójában elszámolási vita - ahogy arra az elsőfokú bíróság is rámutatott -, melynek során fel kell tární az egyes hónapok teljesítménye után járó, és még ki nem fizetett finanszírozási díjak összegét is, valamint az alperes által nyújtott

finanszírozási előleg visszafizetésének elmaradásából eredő igényeket, és a finanszírozó kárigényeit is.

Miután a II. rendű felperes felszámolásában az alperesi vitatott hitelezői igény jogerősen elbírálást nyert, az ítélet tábla 11.Gf.40.334/2016/7 számú részítéletével az elsőfokú ítéletet II. rendű felperes és az alperes vonatkozásában részben megváltoztatta.

A felek bejelentették, hogy az I. rendű felperes felszámolásában is elbírálást nyert jogerősen az alperesi vitatott hitelezői igény, a Fővárosi Ítélet tábla 11.Fpkhf.44.427/2017/2. számú végzésével jogerőre emelkedett a Fővárosi Törvényszék 2.Fpkh.482/2010/102. számú végzése. Az I. rendű felperes csatolta a vitatott hitelezői igényt elbíráló határozatokat.

Az I. rendű felperes felszámolója által vitatott alperesi 1.511.633.722 forint összegű hitelezői igény vonatkozásában a felszámolási ügyben eljáró bíróság megállapította, hogy az alperes 692.288.226 forint összeget megalapozottan követel az I. rendű felperestől az Ebtv. 35. § (6) bekezdése alapján.

A vitatott hitelezői igény elbírálása során az elsőfokú eljárásban beszerzett szakértői vélemény alapján a felszámolási bíróság megállapította, hogy az I. rendű felperes nem tett eleget az Ebtv. 35-36. §-aiban írt kötelezettségének, az egészségügyi finanszírozás keretében kapott összegeket és az azok terhére elszámolt kiadásait nem elkülönítetten kezelte, ezért az alperes követelése összegének megállapítása során - egyéb lehetőség hiányában - jogszerűen alkalmazta az ún. arányosítás módszerét.

A felek között nem volt vitás, hogy a vizsgált időszakban az adósnak az E.A.ból származó bevétele 5.033.251.400 forint volt.

A többször kiegészített szakvélemény alapján az alperes követelése 692.288.226 forint összegben megalapozott.

Az I. rendű felperes felszámolója a korábban bejelentett hitelezői követelésen túlmenően a megítélt 692.288.226 forint összegű alperesi hitelezői igényt elismert követelésként nyilvántartásba vette. Így módon az I. rendű felperes felszámolásában az alperes nyilvántartásba vett hitelezői igénye mindösszesen 729.324.571 forint.

A felfüggesztést követően indult másodfokú eljárásban az alperes fellebbezését az alábbiak szerint tartotta fenn:

Elsődlegesen a korábbi fellebbezését fenntartva kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperesi kereset teljes elutasítását, továbbá az I. rendű felperest perköltségben marasztalni.

Másodlagosan kérte a megítélt I. rendű felperesi követelésbe beszámítani a felszámoló által elfogadott összesen 729.324.571 forint összegű alperesi követelést + 1.243.845 forint összegű, a felszámolásban, a vitatott hitelezői eljárásban jogerősen megítélt perköltséget. Csatolta a felszámoló 2018. június 22. napján kelt „hitelezői igény besorolás módosítása” tárgyú felszámolói levelet, melynek értelmében határidőn belül bejelentett hitelezői igényként tart nyilván az alperes javára 692.288.226 + 6.854.377 + 30.030.847 + 48.252 + 2.869 + 100.000 forint összegű hitelezői igényt.

Az alperes - I. rendű felperes javára való marasztalással kapcsolatos - fellebbezése az alábbiak szerint nagyobb részt alapos.

I.

2009. május hónapra járó finanszírozási díj

Az alperes a „működési költség előleg szerződés” alapján megalapozottan állította (18. sz. nyilatkozat), hogy csak a meg nem előlegezett mértékig állt fenn finanszírozási kötelezettsége a felperessel szemben, mert az előleg elszámolást a szerződés oly módon szabályozta, hogy az alperes a működési költség előleggel csökkentett finanszírozási összeget köteles utalni az I. rendű felperes részére.

Erre az elszámolási módra tekintettel megállapítható, hogy az alperes jogosult volt a 2009. május hónapra járó finanszírozási díjat csökkentett mértékben megállapítani és csökkentett mértékben utalni az I. rendű felperes részére.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el az I. rendű felperes erre irányuló keresetét, ezért az ítélet tábla a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján az I. rendű felperes keresetét ekörben elutasító ítéleti rendelkezést helyben hagyta.

2009. június - július hónapra járó finanszírozási díj

Az egészségügyi szolgáltatások **E.A.**ból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III. 3.) Kormányrendelet 6/C. § (2) bekezdés a) pontja szerint az egészségügyi szolgáltató vagy annak önálló szervezeti egysége teljesítményen alapuló finanszírozási szerződésének megszüntetését követően végső elszámoláskor a szolgáltató, amennyiben az adott szolgáltatás tekintetében kizárólag teljesítményen alapuló finanszírozásban részesült, minden jelentett és elszámolható teljesítmény után a teljesítéskor hatályos jogszabályokban meghatározott elszámolási szabályok szerinti díjazásra jogosult.

Az (5) bekezdés értelmében, ha a finanszírozási szerződés azért szűnt meg, mert az egészségügyi közszolgáltatásért felelős szerv ellátási kötelezettségének átruházásáról más egészségügyi közszolgáltatásért felelős szervvel megállapodott, vagy az ellátási kötelezettsége körébe tartozó közszolgáltatások nyújtására más egészségügyi szolgáltatóval egészségügyi ellátási szerződést kötött, akkor a finanszírozási szerződés megszűnését megelőzően nyújtott és elszámolható teljesítmények után járó díjat az **alperes** a megállapodó, illetve a szerződő felek erre vonatkozó külön megállapodása szerint utalványozza.

Az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal az I. rendű felperes keresetének részbeni megalapozottsága kérdésében: A felek között az elszámolási problémát elsősorban az okozta, hogy az alperes 3 hónapi eltolódással utólag finanszírozta az I. rendű felperes tevékenységét, így alakult ki az a vita, hogy kit illet meg a 2009. május-június- július hónapokra járó finanszírozási díj, a ténylegesen teljesítő I. rendű felperest vagy az új egészségügyi szolgáltatót.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. rendű felperes 2009. június-július hónapokra teljesítmény arányosan követelte díját. Az I. rendű felperes a szolgáltatói jogviszonyának megszűnésekor az utolsó három hónap díjáról nem mondott le.

Az ítélet tábla álláspontja szerint alaptalan az az alperesi védekezés, hogy az I. rendű felperes összességében több havi finanszírozási díjat nem kaphat, mint ahány hónapra szerződési viszonyban állt az alperessel. A kötelező egészségbiztosítási ellátásról szóló 1997. évi LXXXIII. törvény 34. § (2) bekezdésének rendelkezése, mely kimondja, hogy „az egészségügyi szolgáltató legfeljebb annyi havi finanszírozásra lehet jogosult, ahány hónapig a hatályos szerződése alapján szolgáltatást nyújtott”, ebben a jogvitában nem alkalmazható, mert ez a módosított rendelkezés csak a felek jogviszonyának megszűnését követően, 2010. január 1-jén lépett hatályba.

Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az alkalmazandó jogszabályt úgy kell értelmezni, hogy az alperes kizárólag az új szolgáltató részére utalhatja az utolsó három hónap díját. Az utólagos

finanszírozás fogalmi eleme, hogy az adott finanszírozási hónapban teljesítményt nyújtó szolgáltatónak kell teljesíteni. A jelen jogvitára alkalmazandó jogszabály csupán lehetőséget adott arra, hogy a régi és az új szolgáltató megállapodjon, és e megállapodás jogosítsa fel és egyben kötelezze az alperest a ténylegesen teljesítő szolgáltató mellőzésére. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek ilyen szerződés létrejöttét nem is állították, ezért az I. rendű felperest megillette az utólagos finanszírozási díj.

Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletnek az I. rendű felperes javára szóló rendelkezését megalapozottnak találta.

II.

A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény - a felperések finanszírozási szerződesei keltének időpontjában hatályos rendelkezései figyelembe vételével - 35. § (1) bekezdésében kimondja, hogy az egészségügyi szolgáltató a finanszírozás keretében kapott összeget más pénzeszközeitől elkülönítetten kezeli. A (6) bekezdés úgy rendelkezik: ha az (1) bekezdés szerinti egészségügyi szolgáltató, illetőleg a (3) bekezdésben szabályozott helyi önkormányzat a finanszírozási szerződés alapján az **E.A.**-ból kapott összeget nem a finanszírozási szerződésben meghatározott egészségügyi szolgáltatásokra használja fel, köteles a kapott összeget - a szerződésszegés esetére kikötött egyéb jogkövetkezmények mellett - az **E.A.** számára megtéríteni. A fenti törvényhely (9) bekezdése kimondja: Az **alperes**, illetve a MEP az (1)-(7) bekezdésekben foglalt ellenőrzések során a 30. § és a 31-33/A. §-ok szerinti szerződések alapján, mint szerződő fél jár el. A törvény 37. § (1) bekezdése sorolja fel, hogy az egészségügyi szolgáltató mely ellátások finanszírozására kifizetett összeget köteles az **E.A.**-nak megtéríteni illetőleg visszatéríteni. A fenti törvényhely (1) és (8) bekezdés, illetőleg a 31. § (5) bekezdése és a 35. § (6) bekezdése szerinti megtérítési, illetve visszatérítési kötelezettség a jogalap nélkül igénybe vett finanszírozást követő két éven belül a finanszírozás elszámolása során is érvényesíthető.

A Kormányrendelet 6/A. § (6) bekezdés értelmében, ha a finanszírozó ellenőrzése során megállapítja, hogy a szolgáltató a finanszírozási előleget nem a kérelemben megjelölt célra használta fel, az előlegnek még fennmaradt részét az egészségügyi intézmény részére járó finanszírozási összegből az Eb. tv. rendelkezése szerint számított kamatokkal együtt levonja. A 6/B. § (1) bekezdése pedig úgy szól: Amennyiben a finanszírozó ellenőrzése során megállapítja, hogy a szolgáltató az adott teljesítményt magasabb összeg finanszírozására jogosító jogcímen jelentette, akkor a szolgáltató az elszámolt, valamint a ténylegesen elvégzett és megfelelően dokumentált szolgáltatás finanszírozási értéke közötti különbözetet köteles megtéríteni az Eb. tv. 37. §-a (8) bekezdése szerint számított kamat összegével együtt.

Az ítéltábla továbbra is fenntartja a 11.Gf.40.233/2011/4. számú végzésében kifejtett álláspontját, mely szerint az alperes kártérítési követelése a jogosulatlan összegek átutalásával esedékessé váltak. Ezeknek az átutalásoknak a pontos időpontja ismeretének hiányában figyelembe vette a Cstv. 35. § (1) bekezdését, mely szerint a felszámolás kezdő időpontjában a gazdálkodó szervezet valamennyi tartozása lejárttá (esedékessé) válik. Ebből következően az alperes beszámítandó követelése - az I. rendű felperes felszámolására tekintettel - legkésőbb a felszámolás kezdő napján, 2009. július 23. napján esedékessé vált és a Fővárosi Ítéltábla 11.Fpkhf.44.427/2017/2. számú végzésével jogerőre emelkedett Fővárosi Törvényszék 2.Fpkh.482/2010/102. számú végzése, valamint a felszámoló által elismert és nyilvántartásba vett összeg figyelembe vételével az alperest megillető hitelezői igény 729.324.571 + 1.243.845 forint forint.

Ezen összeg - az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben - az I. rendű felperes követelésébe beszámítható. E számítás alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet e részében megváltoztatta a Pp.

253.§ (2) bekezdése alapján, és 234.414.684 forint tőke és járulécai megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a felperesi keresetet elutasította.

III. perköltség

Az I. rendű felperes keresete csak részben (20%-ban) alapos.

Az alperes I. rendű felperes javára való marasztalással kapcsolatos fellebbezése szintén részben alapos volt, ezért az ítélet az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, ennek eredményeként a perköltség viselése is megváltozott a Pp. 78.§ (1) bekezdése értelmében:

Az I. rendű felperest terhelő kereseti illeték a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán csupán feljegyzésre került 2.700.000 forint összegben (eredetileg három fizetési meghagyással három eljárást indított az I. rendű felperes, melyeket perré alakulásukat követően a bíróság egyesített); az I. rendű felperes 176.000.000 forint követelés elutasítását fellebbezte meg, ezért oldalán 2.500.000 forint összegű fellebbezési illeték merült fel. Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán a fellebbezési eljárás illeték 2.500.000 forint összegben szintén feljegyzésre került, azonban az alperes az ítélet mindkét felperes javára szóló rendelkezései ellen fellebbezéssel élt, az ítélet az I. rendű felperessel kapcsolatos illetéket jelen ítéletben 1.500.000 forint összegben vette figyelembe. Így az I. rendű felperes keresetével kapcsolatban az első- és másodfokú eljárásban összesen 6.700.000 forint illeték merült fel.

A Pp. 253. § (3) bekezdés szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről.

A felek pernyertessége 20%-80% az alperes javára, ezért a [6.700.000 forint 80%-a] 5.360.000 forint illeték megfizetésére köteles az illetékfeljegyzési jogot élvező I. rendű felperes, míg az alperes teljes személyes költségmentessége folytán a [6.700.000 forint 20%-át] 1.340.000 forint illetéket a 6/1986. (VI. 22.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Az eljárás során mindkét fél oldalán felmerült jogi képviselettel kapcsolatos költség. Az I. rendű felperes részére - az alperes terhére - az első- és másodfokú ügyvédi munkadíjat a Fővárosi Ítélet az alperesi kereset mértékéhez igazodóan [a 32/2003. (VIII. 22.) IM. Rendelet 3. § (1), (2) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján], de az alperes részleges pernyertességét figyelembe véve határozta meg - áfát is tartalmazóan - 3.900.000 forint összegben.

Az ítélet az II. rendű felperes keresetével kapcsolatos fellebbezési illetékről, ügyvédi munkadíjról a 11.Gf.40.334/2016/7. számú részítéletben döntött.

Budapest, 2018. november 7.

. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k. . Kovács Mária s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

